

Az Úr Jézus „hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, kivéve a bűnt” – Zsid 4,15 Róla mint Főpapról mondja ezt. Hozzánk hasonló: ember, mint mi, de nem esett bűnbe: tökéletes áldozatot mutatott be, tökéletes áldozat volt Ő maga.

A kísértés hozzátartozik ahhoz, hogy „hozzánk hasonló”, és így „irgalmas és hű főpap legyen... hogy engesztelést szerezzen” (Zsid 2,17). A megkeresztelkedésével beállt az emberek, a bűnösök közé. A kísértéseket is emberként szenved el: nem él isteni hatalmával, nem tesz csodákat, nem pusztítja el az ördögöt. A kereszten, a halála által semmisítette meg (Zsid 2,14), és az idők végén hajtja végre rajta a végleges ítéletet. A kísértéskor ennek még nem volt itt az ideje, Jézus ekkor másképpen győzött...

Emberként érték a kísértések, de úgy, hogy telve volt Szentlélekkel (4,1). Leszállt rá, amikor megkeresztelkedett, és folyamatosan benne volt. Jézus állandó közösségben volt az Atyával, beszélt vele, engedelmeskedett neki. – Nekünk is szól, hogy „teljetek meg Lélekkel” (Ef 5,18): „énekelye, dicséretet mondva, hálát adva” (görög szöveg, ill. Károli), amit folyamatosan teszünk. Isten folyamatosan be akar tölteni minket az Ő Szentlelkével, ezt akkor teszi meg, ha Rá nézünk, Rá hallgatunk, Őt dicsérjük, Neki vagyunk engedelmesek. Az, hogy betölt minket vele, erőt ad, győzelmeket a kísértésekben. Az Úr Jézusnak is ez adta az erőt, úgyhogy Ő ebben előttünk járt. Ahogy Ő győzött az engedelmességével, úgy győzhetünk mi is.

Engedelmességből vállalta magát a kísértést is: a Lélek indította / vitte Őt a pusztába. Negyven napig kísértette az ördög. Sokféleképpen kísérthette, ezek nincsenek megírva – csak az a három „ajánlat”, amit a végén tesz. Mi ezekből ismerhetünk rá azokra a kísértésekre, amik minket érnek, és tudhatjuk, hogy a Kísértő áll mögöttük.

„Ha Isten Fia vagy...” – Jézus nem szorul rá, hogy ezt bizonygassa. Főleg nem a Sátánnak, mert ő tudja. „Feltámadása által Isten hatalmas Fiának bizonyult” (Róm 1,4): mi már így hihetünk Benne, mint aki nemcsak a kísértés, a bűn, hanem a halál felett is győzött. – Emlékeztetni sem kell arra, hogy Ő Isten Fia: az, de „megüresítette magát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett”, hogy kísértést szenvedhessen, hogy meghalhasson értünk.

Az első kísértés (a kenyerek): „segíts magadon”, szolgálj ki az énedet. „Nem kell neked az Atyától kérned, van neked hatalmad.” De Jézus mindig azt tette, ami az Atyának kedves (Jn 8,29), és aminek itt volt az ideje. – Az emberrel el tudta hitetni a Sátán, hogy van hatalma, nincs szüksége Istenre. Rá tud venni, hogy „ezt szerezd meg, neked erre szükséged van, minden áron” – csalással, okkult módszerekkel is – kivéve ha ragaszkodunk Istenhez, bízunk benne, hogy amire valóban szükségünk van, azt megadja. És „nemcsak kenyérrel él az ember”, hanem Isten minden ígéjével. Mert abban van az Élet, és aki azt megismerte, az nem akar elszakadni tőle.

„Ha leborulva imádsz engem”: felhívás az ördög imadására. Abszurd: Jézus, Isten Fia, a Teremtő Istennel egyenlő, az ördög teremtmény – már csak ezért sem borulhat le előtte. A Sátán ezt tudja, mégis megpróbálkozik. Az embernél elérte, hogy „a teremtményt imádták és szolgálták a Teremtő helyett” (Róm 1,25), ezzel közvetve a Sátánt imádják. „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj.” Ő az Ura mindennek, és Ővé minden. Nem „adatott” a Sátánnak semmi, legalábbis nem Isten által. Azért lett e világ fejedelme, mert az ember odafordult hozzá. De Jézus éppen azért jött, hogy az embert, aki a Sátán hatalmába került, kiszabadítsa onnan. És ennek az árát nem a Sátán szabja meg (hogy Jézus imádjá őt), hanem

Isten: „drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén” lettünk visszavásárolva, megváltva.

„Ha Isten Fia vagy, vesd le magadat...” – a templom tetejéről. Sokan látták volna, ha Jézus megtette volna ezt. „Mutasd meg magadat a világnak!” (Jn 7,4), tegyél olyat, ami nekik tetszik, „szolgáld ki őket”. De: „az én időm még nincs itt” (Jn 7,6). Később, a kereszten „mutatta meg magát a világnak”. Ott látták a hitetlenek is, és volt, aki megtért. Azóta is látják, mert van evangélium, hangzik a „keresztről való beszéd”, és megtérnek, követik Jézust többen, mint ahányan látták volna, ha leveti magát a templom tetejéről. És akkor csak „szupersztár” lett volna, de így Megváltó lett.

Jézus minden kísértésnek ellenállt, így lehetett Megváltónk, tökéletes Főpapunk. A fegyvere Isten Igéje volt. Ez támadó fegyver, a Lélek kardja. A Sátánnak csak a vereségét, a pusztulását szolgálja. Ha ragaszkodunk Isten Igéjéhez, és mondjuk is, az neki vereség. Nekünk győzelem lehet a kísértések között, útmutatás lehet másoknak az Úr felé vagy az Ő követésében, megtérésre segítheti őket. „Igének nagy hatalma van, csodát művel célhoz érve.” Kétélű kard, bennünk is elválasztja a jót a rossztól – de ne féljünk használni!

Lk 10,16

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket elutasít, engem utasít el, és aki engem elutasít, az azt utasítja el, aki elküldött engem.”